

Men det her drejer sig jo ud over den person, der er ansat, også om ministeren, for vedkommende dækker jo over ministeransvaret, og når der så sker noget, giver man tiltalefrafald. Hvor mange gange vil man give disse tiltalefrafald, som vi har set her? Fem gange har vi set indtil nu.

Aage Frandsen (SF):

Statsministeren har ret i, at før Bundgaard-Nielsen-betænkningen blev afgivet, var der uklarhed om reglerne. Derefter må man sige, at reglerne er fulgt af den daværende regering og af den nuværende regering.

Jeg medgiver gerne, at statsministeren har besluttet, at der højst må være én særlig rådgiver, men det, der er det nye i det, må vi nok sige, er, at antallet af pressemedarbejdere med den egenkab at være særlige rådgivere er øget.

Men uanset dette må vi jo nok sige, at selv om statsministeren har gjort sit – efter statsministerens egen opfattelse – har der vist sig en række uheldige træk og tendenser i det her forløb. Om der så er tale om en systemfejl, eller der er tale om, at man burde have lært af nogle erfaringer, som man har fra andre lande, bl.a. Storbritannien, eller hvad der er tale om, ved jeg ikke.

Det må også være i regeringens interesse – og i hvert fald i Folketingets og pressens interesse – at der sker en kulegravning af feltet, og det er derfor, jeg anbefaler, at man simpelt hen tager udgangspunkt i det, der blev lavet dengang, men så ser det fra den helt særlige vinkel, at det bliver sådan nogle folk, der har med pressen at gøre, der skal kigge på det, som blev lavet i Bundgaard-Nielsen-betænkningen.

Thomas Adelskov (S):

Statsministeren fortæller os, at der er sket en opstramning af reglerne og af den måde, man bliver ansat som særlig rådgiver i ministerierne på. Men jeg vil godt foreholde statsministeren, at i maj måned sagde statsministeren til Politiken:

»De nævnte eksempler har været uacceptable, og jeg har bestemt en forventning om, at det har været engangsforsæelser. Kommer der flere sager, vil der blive slået kontant ned på det.«

Nu står vi med en sag, hvor en presserådgiver, en særlig ansat rådgiver i Finansministeriet, har givet urigtige oplysninger over for pressen, er kommet med injurierende kommentarer om lokalbefolkningen i Rørvig ved at sige, at det var nabosladder, og ved at hævde, at der ikke var noget i boligsagen omkring finansministeren,

hvorefter finansministeren nogle dage efter går ud og erkender, at alt, hvad der har været skrevet i medierne, har været korrekt.

Kl. 13.15

Synes statsministeren ikke, at der er grund til at skride ind? Og lad mig spørge: Hvornår slår statsministeren ned? Hvornår er nok nok?

Keld Albrechtsen (EL):

Nu siger statsministeren så, at han har indskærpet, eller at finansministeren har indskærpet, at det ikke må ske igen. Det sker så på baggrund af, at det er sket tidligere i en række tilfælde.

Man mener, man har opstrammet, og alligevel konstaterer man så igen, at reglerne bliver overtrådt, og så *indskærper* man. Det lyder sandelig dramatisk.

Nej, det, der er realiteten, er, at statsministeren og finansministeren intet har gjort for at rydde op i det her – det er jo realiteten – og derfor vil vi sandsynligvis også se, at det sker igen og igen, og det er, fordi hele denne ordning med disse spindoktører er et fremmedelement, der er kommet ind i dansk administration, og som ikke hører hjemme her i landet, for det medfører, at vi nu har medarbejdere, der kan gå ind og dække over ministre, medarbejdere, som overtager ministeransvaret, men som reelt ikke har noget ansvar, som kan føre pressen bag lyset, som kan gå til *nogle* medier med oplysninger og ikke til andre medier, osv., osv., osv.

Derfor vil jeg bede statsministeren besvare det spørgsmål, jeg stillede: Er tiden ikke inde til at afskaffe den ordning ...

Formanden:

Ja tak.

Henrik Sass Larsen (S):

Jeg vil være utrolig glad for, hvis statsministeren denne her gang brugte tid på at svare nogle af de sidste spørgere her på det, vi også spurgte om sidst, og som også er blevet fremhævet denne her gang.

Statsministeren siger blot som kommentar til vores spørgsmål, at det er blevet indskærpet over for den pågældende medarbejder, og så er det, jeg spørger: Hvad er det så, der rent faktisk skal til, før man drager den alvorligste konklusion, som man vel kan, nemlig at skille sig af med den pågældende medarbejder? Hvad skal der til, for at det rent faktisk kommer til at ske, hvis det er statsministeren, der skal handle? Og hvad